

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΝΤΟΡΟΥ

ΝΑ πρωί, η Ντόροθ Μάκ Κόρνικ, η κόρη του «βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας, ζήτησε με μία παράξενη ιδέα. Τι άπλο που θα ήταν, αν της έλεγε ένας πάτορας: «—Μις Ντόροθ Μάκ Κόρνικ, θέλετε για άνδρες σας τούς μίστερ Τζώρτζ, Σούλλιθαν, Τζάκ Μόρρις και Κλάρκ Έμερσον;»

—«Μάλιστα!» θ' άπαντούσε εκείνη όλογαρη.

Ο πάτορας τότε θα γύριζε προς τούς τρεις θαυμαστάς της:

—«Κί' έοείς, κύριοι, θέλετε για γυναίκα σας τήν μίς Ντόροθ Μάκ Κόρνικ;»

—«Μάλιστα!» θ' άπαντούσαν κί' όι τρείς.

Κί' έτσι, μ' αυτόν τόν άπλό τρόπο, η Ντόροθ θα είχε ήσυχο τό κεφάλι της. Δέν θα βασανιζόταν πειά ποιόν να διαλέξει από τούς τρεις θαυμαστάς της. Θά τούς έπαιρνε και τούς τρείς! Ο Τζώρτζ ήταν «άσος» στις έμπορικές δουλειές. Ο Τζάκ ήταν «ρέκροινγμαν» της ταχύτητας με τό αυτοκίνητο κί' ό Κλάρκ ήταν ό πιο κομψός άνδρας της Νέας Υόρκης. Ποιόν λοιπόν μπορούσε να διαλέξει; Ποιόν;

«Η Ντόροθ, παρ' όλα τά έκαταμύτρια του «βασιλικού» μπαμπά της ήταν πολύ δυστυχομένη... Άξαφνα όμως, εκεί πού χτένιζε τά χρυσόξανθα μαλλιά της, πετάθηκε όρθια κί' ώρμησε σάν άστραπη μέσα στο δωμάτιο τού μίστερ Ίωνά Μάκ Κόρνικ.

—Μπαμπά! Βρήκα! τού φώναξε χοροπηδώντας σάν τρελλή από τή χαρά της.

Ο «βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας έτριψε τά μάτια του για νά ένυσταξή κί' έπειτα με κουρασμένη φωνή ρώτησε τήν κόρη του:

—Μά τί τρέχει, Ντόροθ; Τί τρέχει;...

—Μπαμπά! Θέλω να παντρευτώ, τού άπάντησε ή κόρη του. Μά δέν ξέρω ποιόν να διαλέξω από τούς τρεις θαυμαστάς μου: τόν Τζώρτζ, τόν Τζάκ ή τόν Κλάρκ; Κί' όμως κάποιον πρέπει να παντρευτώ! Έ, λοιπόν, εκεί πού χτένιζε τά μαλλιά μου είχα μία ένπνευσι, μία περίφημη ιδέα!...

Ο μίστερ Ίωνας Μάκ Κόρνικ κύτταε λοζά και δύσπιστα τήν κόρη του.

—Περιέργο! Έκανε. Άς είνε... Για ν' άκούσω...

—Θυμάσαι, μπαμπά, ότι τόν περασμένο χρόνο μου άγόρασες ένα νησάκι κοντά στις Άντιλλες; Μου είπες ότι είνε άκατοίκητο κί' ότι τά καράβια δέν περνούν από εκεί πέρα, δέν είνε έτσι; Έ, λοιπόν, συλλογίστηκα, ότι αν ναυαγούσαμε κί' όι τέσσερις, δηλαδή έγώ κί' όι τρεις θαυμαστάι μου κοντά σ' εκείνο τό έρημονήσι, θ' αναγκαζόμαστε να ζήσουμε σάν Ροθινωάνες ως τήν μέρα πού θά έστελιες ένα καράβι να μās πάρη. Μ' αυτόν τόν τρόπο, μακριά δηλαδή από τόν «παλιτισμό» μας, θά έβλεπα πιός άξίζει περισσότερο από τούς τρείς κί' έτσι θά έπαινα πειά να σπάζω τό κεφάλι μου ποιόν να διαλέξω!...

Ο «βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας γούρλωσε τά μάτια του σάν ψάρι πού τό άγκύστρωσαν άξαφνικά.

—Και θέλεις να θουλιάξής έτσι ένα από τά καράβια μου; ρώτησε με τρόμο τήν κόρη του.

—Ω, τί υπερβολικός πού είνεσαι, μπαμπά! Μου φτάνει ένα κόττερο. Έκείνο τό παλιό κόττερο, τό προπέραινο!... Και θά δής πός θά τά καταφέρής μία γαρά, μπαμπά! Θά πής δυό λέξεις σ' έναν έμπιστο ναυτικό κί' εκείνος θά τά καταφέρη μία γαρά να ναυαγήσουμε κοντά στο έρρονήσι μου. Έπειτα θά μās άφήσης να ζήσουμε! εκεί πέρα σάν άγριάνθρωποι και κατόπιν, ύστερ' από δυό έβδομάδες θάρθης να μās πάρη με τό γιώτ σου... Μου φαίνεται ότι είνε

άπλουστατο. Και στο γυρισμό, σού ύπόσχομαι, μπαμπά, να παντρευτώ μέσα σε λίγες μέρες για να τελειώση πειά κί' αυτή ή φασαρία.

Ο μίστερ Ίωνας Μάκ Κόρνικ ξεφούσκωσε σάν μπαλλόνι κί' έσκυψε τό κεφάλι μπροστά σ' εκείνη τήν εκκεντρική ιδέα της κόρης του.

Οι τρείς θαυμαστάι της Ντόροθ δέχτηκαν με μία άπερίγραπτη χαρά εκείνο τό ταξειδάκι άναψυχής ως τις Άντιλλες. Η κόρη του «βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας δέν τούς έκανε λόγο για τό έρημο νησί της. Τούς είνε μόνο ότι ήθελε να νωρίση τις ώμορφίες της Κούθας και να χορέψη «ρούμπια» με τούς μελαφούς Ιθαγενείς της.

Κ' οι τρείς τους λοιπόν προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να διασκεδάσουν τήν πολυαγαπημένη τους. Ο Τζώρτζ με τήν παθητική φωνή του τραγουδούσε ύπερογα τό «Στόρμ Γουαϊνερ», ό Τζάκ βοηθούσε τό ναύτη τους σάν θαλασσόλυκος κί' ό Κλάρκ τούς διηγόταν ώμορφες έρωτικές ιστορίες από τ' άριστοκρατικά σαλόνια. Τι σνόμπ, αυτός ό Κλάρκ. Άκόμη και σ' εκείνο τό μικρό κόττερο εβρίσκε πάντα τόν τρόπο να είνε ύπερκομψος. Είχε πάρει μαζί του και μία γκαμπαριντίνα, άνοιχτό χρώματος πού τή φόραγε κάθε θράδυ, με τήν φιλαρέσκεια ενός νεαροδ Δόν Σουάν πολυχαϊδεμένου από τις γυναίκες. Τό περιεργο τώρα είνε, ότι μέσα σ' αυτή τή γκαμπαριντίνα, ό Κλάρκ είνε κάνει τήν πρώτη φορά πού τήν φόρεσε μία πολύ περιέργη ανακάλυφι. Σε μία τσέπη της θήκε μία μικρή δερμάτινη θήκη κί' όταν τήν άνοιξε, είνε κατάπληκτος ότι είνε μέσα μία καινούργια ξυριστική μηχανή, λάμες, ένα πινέλλο και σαπούνι. Ήταν άκριβώς μία ξυριστική μηχανή για ταξειδί. Τήν είνε άγοράσει από μέρος και τήν είνε ξεχάσει μέσα στην τσέπη του. Μά τί θά τήν έκανε τώρα; Μήπως θά τήν χρειαζότανε στην Κούθα;...

Αυτές τις σκέψεις είνε στο μυαλό του, όταν άξαφνα, κατά τό ήλιοβασιλέμα, ό ναύτης φώναξε κατατρομαγμένος ότι θουλιάζε τό κόττερο. Δέν είνε επιδιωρθωθή όπως έπρεπε κί' έκανε νερά. Εύτυχώς όμως, ένα χιλιόμετρο πιό πέρα είνε φαγή ή καταπράσινη άκτή ενός νησιού.

Οι τρείς θαυμαστάι της Ντόροθ τά έχασαν για μία στιγμή και κυττάχτηκαν με τρόμο. Πρώτος όμως συνήλθε ό Τζάκ και τούς είνε:

—Πρέπει να έξουμε τό νού μας στην Ντόροθ!

—Βέβαια! Έκανε ό Κλάρκ πού είνε χλωμιάσει λιγάκι. Δέν πρέπει να πάθη τίποτα ή Ντόροθ!

—Μή φοβάστε! τούς είνε ό Τζώρτζ. Τό νησί είνε κοντά. Δέν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο... Όλοι μας ξέρουμε κολύμπι. Η Ντόροθ πάλι κολυμπάει κί' αυτή σάν δεαφίνι κί' έτσι θά βγούμε στην άμμουδιά του νησιού ύστερ' από ένα ώμορφο μπάνιο στη θάλασσα...

Σε λίγο λοιπόν ετοιμάσθηκαν όλοι να παρατήρουν τό κόττερο, όταν άξαφνα ό Κλάρκ θυμήθηκε τή θήκη με τήν ξυριστική μηχανή. Έτρεξε τότε στην καμπίνα του, τήν πήρε, τήν έχωσε διαστικά στην τσέπη του κί' ύστερα πήδηξε κί' αυτός στη θάλασσα.

Πριν περάσει μισή ώρα, τό κόττερο είνε θουλιάζει. Οι ναυαγοί, κολυμπώντας είχαν φτάσει στο νησί της Ντόροθ.

Όλοι τους όταν ήσαν μικροί, είναν άνειρευθή να ζήσουν τήν περιπέτεια του Ροθινωάνος. Να

Ο Κλάρκ της διηγόταν ώμορφες ιστορίες...

τώρα λοιπόν που τους δινόντα μια πρώτη τάξεως εύκαιρία. 'Εκείνο το άκατοικητο νησί ήταν γεμάτο από φρούτα, από δροσερές πηγές κι' από έκλεκτο κυνήγι. Τι άλλο ήθελαν;

Πρώτος ο Τζάκ με το ναύτη φρόντισε κι' έφτιαξε μια ωμορφη καλύβα κοντά στην παραλία, κάτω από τους πανύψηλους κοφοίνικες. 'Ο Τζώρτζ κατόπιν, που ήταν δεινός σκοπευτής, έφτιαξε ένα τόξο κι' άρχισε να κυνηγά τα πουλιά και τα ζαρκάδια του νησιού. "Όσο για τον Κλάρκ, τί διακομητικούς τόπος αυτός ο άνθρωπος! Τραγουδούσε δηλ τη μέρα και διηγόταν στην Ντόροθυ ύπεροχες και συναρπαστικές ιστορίες για ναούγια...

Κάθε πρωί όμως γινόταν ένα εκπληκτικό θαύμα. 'Ο Κλάρκ γινόταν για λίγη ώρα μέσα στο δάσος κι' όταν γύριζε, με την ανατολή του ήλιου, ήταν φρεσκοζυρισμένος. 'Ο Τζώρτζ κι' ο Τζάκ τον κούταζαν με γουρλωμένα μάτια και δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί συνέβαινε. 'Η αλήθεια τώρα είναι, ότι ο Κλάρκ, στην άρχή, ντράπηκε να τους πη ότι είχε πάρει μαζί του μια ξυριστική μηχανή. Τό έβρισκε πολύ γελοίο! "Έπειτα, όταν είδε ότι οι αξύριστοι σύντροφοί του γινότουσαν κάθε μέρα και πιό άσκημοι, κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να φανερώσει το μυστικό του. Μπορούσε να κερδίση πολλά πράγματα απ' αυτό...

'Η διαφορά μεταξύ τους φάνηκε από την τρίτη μέρα. 'Η Ντόροθυ άρχισε να θρίσκη πολύ «όληγροους», τον Τζώρτζ και τον Τζάκ, έτσι όπως ήταν αξύριστος. Τι όμορφος, τί κομψός που ήταν ο Κλάρκ. Στο τέλος της εβδομάδος ο Κλάρκ είχε κατακτήσει την καρδιά της Ντόροθυ. "Έμενε πάντα στην καλύβα μαζί της, κομψός ακόμη και σ' εκείνο το έρημο νησί, ενώ ο Τζώρτζ κι' ο Τζάκ έμοιαζαν σαν κουρσάροι μ' εκείνα τα άπειρα γέλια τους!

Κι' όπως καταλαβαίνει κανείς εύκολα, η καρδιά της Ντόροθυ, στο τέλος της δεύτερης εβδομάδος είχε κατακτηθεί από τη χάρη, την όμορφια και την κομψότητα του Κλάρκ.

"Όταν ο μίστερ 'Ιωνάς Μάκ Κόρνικ έφτασε με το γιούτ του, η Ντόροθυ είχε διαλέξει κιόλας τον άνδρα της. 'Από τους τρεις θαυμαστάς της θα έπαιρνε τον Κλάρκ.

Κι' αλήθεια, όταν γύρισαν στη Νέα 'Υόρκη, η κόρη του «βασιλέως» της μεταζωής κάλτσας παντρεύτηκε τον γοητευτικό Κλάρκ που είχε καταφέρει να της κάνει ευάριστη και διασκεδαστική τη ζωή ακόμα και σ' ένα ξεροησί!

ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

'Η ελικρίνεια των μικρών.

'Ο υποψήφιος γαμπρός στο γιούτ της νεαρής χήρας.—Θά λυπηθής, μικρέ μου Τώνη, όταν παντρευτώ την μαμά σου και την πάρω στην πατρίδα μου;

—Και θέθαια θά λυπηθώ, κύριε, μά...για λογαριασμό σας όμως!...

'Ο καυχηματίας πολεμιστής.—'Η υπερηφάνεία μου ήταν να στέκαμαι διαρκώς πίσω απ' το κανόνι μου!...

Κι' ο μπουτσιμένος άκροατής:

—Πόσα χιλιόμετρα πίσω του;

Στο θέατρο.

—Γιατί, μαμά, οι άνδρες κутάζουν με τά λαρνιόν τις γυναίκες;

—'Ετσι, πρέπει, παιδί μου. Είνε ντροπή να τις κутάζουν... με γυμνά μάτια!

'Ο καθηγητής.—'Όστε ή άπνεία είναι νόσος μεταδοτική; 'Ο φοιτητής.—Μάλιστα, κ. καθηγητά. Τό έχω διαπιστώσει χίλιες φορές. "Όταν ή κόρη του γείτονά μου που παίζει διαρκώς πιάνο, δεν κοιμάται, τότε είναι άδύνατον να κλείσω μάτι κι' εγώ!...

—'Επισας ποτέ τό σύζυγό σου να κορτάρη;

—Μά με τό κόρτε που ουόκνα...τόν έπισα!...

'Η σύζυγος.—'Ηθελα ναξερα άν δλοι οι άνδρες είναι τρελλοί!...

'Ο σύζυγος.—'Ενωια σου, αγαπητή μου... 'Υπάρχουν και πολλοί που δεν παντρεύτηκαν...τε και σκέπτονται να παντρευτούν. Αυτοί άσφαλώς δεν είναι τρελλοί!

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΞΕΝΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(Του ΤΙΕΔΗΕ)

'Ηταν άνοιξη. 'Ένα ελαφρότατο αέρακι δρόσιζε τριγύρω τό καταπράσινο λειβάδι. 'Η τελευταίες άγτιδες του ήλιου χρόσιναν τά καταπράσινα φύλλώματα των δένδρων και τό μακρινό κελάδωμα κάποιου πουλιού διέκατε κάπου... κάπου την ίση ήσυχία του ήρεμου δειλινού...

'Η φύσι δλη άναστατώνε σ' έναν ήτονο μακάριο και μόνο δυό ψυχές έρμης διευθύνανε τά βίματά τους, άργά, πρós την πηγή του δάσους...

'Ησαν ο Ροβέρτος και ή Κλαίρεττι...

'Ησαν οι δυό έρωτευμένοι του δάσους...

Και προχωρούσαν πρós την πηγή, εκείνη, στην όποια τον παλιό έκείνον καιρό είχαν δώσει τό πρώτο φιλί, τον πρώτο δροκό της άγάτης τους... 'Ηταν γι' αυτός τό πρώτοτο μέρος του δάσους...

Και προχωρούσαν και σπαταίναν...

'Ω! πόσο ή πηγή είχε όμορφηνε, ίστερ' από τόσα χρόνια!... Χιλιάδες νέα φυτά, νέα λουλούδια, νέα δένδρα... Και τό νερό κινούσε κάτω από πικνωτά ίσκιους...

'Αλήθεια, τί γλυκό καταργήσι γι' άν ταξιδιωτή, που θάθελε ν' άναπαύθη κάτω, ίστερα από τόση πορεία μέσα στο δάσος!...

Καθίσανε και οι δυό στο ίδιο μέρος, που από τότε τό είχαν χαρηνμένο στο νού τους... Κι' άκούστηκαν για μία στιγμή, χωρίς να βγάλη φωνή τους ούτε μία λέξη...

'Έξαινα ή Κλαίρεττι σηκόθηρε κι' έκανε από 'κει κοντά δυό όμοια κόκκινα λουλούδια του άγρού...

'Ο Ροβέρτος την κινούσε άμωνος και γελαστός.

'Η Κλαίρεττι κίνταζε μεριές στιγμές τά δυό αυτά όμοια κόκκινα λουλούδια... 'Υστερα τ' άφησε να πέσουν στο νερό της πηγής. Τό ρεύμα τό παρόνοιο άμέσως μακρινά...

Και οι δυό έρωτευμένοι τά κούτουσαν...

—'Ω! ώ! έκανε ή Κλαίρεττι. Κίντα... κίντα...

Τά δυό λουλούδια είχαν άρχισε ν' αφορξόνται και ν' άπαιμακίνετα τό ένα από τ' άλλο...

—Κίντα, κίντα, επανέλαβε και πάλι ή Κλαίρεττι. Κίντα, αγαπημένο μου Ροβέρτε!... Γιατί τά δυό αυτά λουλούδια χωρίστηκαν; 'Θέε μου!... Σε λίγο θά χωθούν... μακρινά τό ένα από τό άλλο...

—'Όχι, όχι! άπάντησε ο Ροβέρτος. Δέν μπούει... Κάπου, μακρινά, πιό κάτω, θά ξανααντιπυθόνε...

'Η Κλαίρεττι σκέπασε τό πρόσωπό της με τά χέρια και άρχισε να κλαίη. Και ή σελήνη, που μόλις είχε ίσηρωθεί από τ' άνακρινό βουνό, την κίνταζε θλιβερά, και τό κελάδωμα των πουλιών γύρω άρχισε να γίνεται πιό λυπητερό.

—Γιατί κλαίς, Κλαίρεττι μου; Γιατί κλαίς; Δέν έμιασε, λοιπόν, άδωια τη ζωή; Δέν σ' έμιασε λοιπόν κανείς πώσ τό μέλλον και ή Μοίρα θά κινδερνάνε πάντα τη ζωή μας, χωρίς κανείς ποτέ ν' άντισταθί; Δέν ξέρεις πώσ κι' αυτός ο έρωτας δέν είναι αιώνας, πώσ κι' αυτός πεθαίνει μια μέρα!...

'Η Κλαίρεττι τον κίνταζε άνηχημένη. Και ή σελήνη κρηρογελούσε σκληρά πίσω από τά σύννεφα και τά πουλιά άρχισαν να τραγουδοίνε γλυκά, και και μελαγχολικά και λυπημένα...

'Αχ, ναί... Τίποτα δέν είναι άθάνατο σ' αυτό τον κόσμο. Ούτε ο έρωτας, ούτε ο έρωτας, 'Θέε μου!...

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ

(Του ΚΛΟΠΣΤΟΚ)

'Α! νάτος, νάτος, έρχεται ο αγαπημένος μου! Κιντάχτε τον! Είνε ώραίο! 'Φτάνει νικητής στον έχθρον της πατρίδος... Ποτέ δέν ήταν τόσο ώραίο, όσο σήμερα! 'Φτάνει σκεπταμένο ιδρωτά και άμια!...

'Ελα! Σε προσμένω, καλέ μου!...

Σε προσμένο έδω κι' ανατριχιάζει όλο μου τό κορμί από χαρά...

Σε προσμένο έδω, για να πάω από τά χέρια σου τό κρηρομένο παθί σου. 'Ελα! Ποτέ μου δέν σ' αγάπησα, όπως τώρα! Τά χέρια μου τρούουν στη σκέψη ότι σε λίγο θ' άγγίξουν τό κορμί σου, για να σου αφογγίσιουνε τον ιδρωτά και τό άμια...

'Ερχεσαι στεφανομένος από δόξα, για να πάρης από τά φλογισμένα χέρια μου τό φιλί της άγάτης...

'Η ζωή μου είναι στα χέρια σου...

Σου άνθρωπά δάκερη...

Είνε ή στιγμή που ή δόξα, ή χαρά και ο έρωτας θά δόσουνε τό χέρι...

'Ελα!...